

Închinarea și educația

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dați Domnului slavă pentru Numele Lui! Aduceți _____ și veniți înaintea Lui, închinați-vă înaintea Domnului cu _____ sfinte.” (1 Cronici 16:29)

Închinarea este o componentă a firii omului, face parte din natura umană, chiar și din natura umană căzută. Fără îndoială, în virtutea libertății date de Dumnezeu, noi am fost creați ca ființe care să se închine Domnului pentru că Îl iubesc și știu că El este demn de închinare. O astfel de închinare trebuie să fi fost destul de ușor de adus într-o lume care nu căzuse în păcat, unde oamenii aveau acces direct la Dumnezeu, într-o creațiune neîntinată de păcat, moarte și distrugere, pe care noi, care cunoaștem doar o lume căzută, abia ne-o putem imagina.

În prezent, cu toate că nevoia înnăscută după închinare există încă în noi, a fost și ea distorsionată de păcat, ca orice alt lucru din această lume, ceea ce înseamnă că putem ajunge să ne închinăm la lucruri greșite sau să ne închinăm chiar Domnului, dar nu așa cum se cuvine (vezi Marcu 7:1-13; Ieremia 7:4).

Deoarece închinarea ocupă un loc atât de important în experiența creștină, educația creștină trebuie să abordeze și închinarea – tema acestui studiu.

Există ceva în noi care tânjește după a da închinare; ceva care, fără îndoială, a fost pus de Dumnezeu în ființa noastră, dar, ca oricare alt lucru, a fost pervertit de păcat. În mod evident, la început, noi trebuia să ne închinăm doar Singurului care merită închinare, Domnul și Creatorul nostru. Dar, odată cu căderea în păcat, toate acestea s-au schimbat într-o mare măsură.

Totuși, într-un fel sau altul, toți ne închinăm la ceva sau cuiva. Acest lucru ne ajută să explicăm de ce toți oamenii, de-a lungul istoriei omenirii și chiar în prezent, practică închinarea. În Egiptul antic, unii oameni îl venerau pe faraon; alții, în alte timpuri și în alte ținuturi, se închinau la statui ce reprezentau pești, la zei cu multe capete și alte presupuse divinități. Unii oameni se închinau la soare, la lună și la stele.

Astăzi, cei mai mulți oameni se consideră prea rafinați ca să se plece înaintea statuii unei broaște (dar, după câte se pare, nu și înaintea statuii Fecioarei Maria); și totuși, aceasta nu înseamnă că oamenii, chiar și cei seculari, nu se închină la ceva: bani, putere, sex, ei înșiși, staruri de muzică rock, actori, politicieni. Tot ce iubim cel mai mult, toate acele lucruri asupra cărora ne concentrăm cel mai mult atenția, orice lucru pentru care trăim, la aceea ne închinăm.

1. Ce învățăm din experiența celor trei tineri iudei din Babilon despre importanța închinării adevărate?

Daniel 3:16-28 _____

În mod evident, cei trei tineri evrei au luat în serios porunca a doua, așa cum intenționase Dumnezeu (Exodul 20:4-6). La urma urmei, ea face parte din Cele Zece Porunci, alături de interdicțiile cu privire la crimă sau la furt ș.a.m.d. Închinarea, cea corespunzătoare, este atât de importantă, încât ocupă într-adevăr un loc central în problemele din zilele din urmă, înainte de revenirea Domnului Isus. În consecință, educația creștină trebuie să includă tot ce ține de subiectul închinării: ce este ea, cum ne închinăm, de ce este importantă și cui ne închinăm?

Citește Apocalipsa 14:6-12. Ce spun aceste texte despre închinare, în timpul crizei finale, dinaintea revenirii lui Isus?

Psalmii din Vechiul Testament aveau un rol important în viața religioasă a Israelului antic. Ei erau recitați și cântați, deseori cu acompaniament instrumental, în timpul momentelor de închinare, mai ales ale închinării publice care, în Vechiul Testament, a fost esențială pentru modul în care oamenii se închinau în general. Israel funcționa ca o comunitate și, ca atare, israeliții se închinau împreună.

Psalmii sunt, în esență, poezie, versuri pentru cântece. Termenul ebraic pentru Psalmi, *Tehillîm*, înseamnă „cântări de laudă”. Și, când Îi cântăm laudă lui Dumnezeu, noi ne închinăm Domnului.

2. Care este mesajul de bază din versetele de mai jos și cum se potrivește el cu problema educației și a închinării?

Psalmii 78:1-17 _____

Există un anumit determinism cu privire la mesajul din Psalmii 78. În versetul 2, Asaf menționează modul în care noi vom vesti „înțelepciunea vremurilor străvechi”. În alte traduceri, *străvechi* este tradus cu „ascuns” (NTR) sau cu „plăcutele adevăruri de demult” (*Message*). Ideea principală este că, în Israel, educația includea istoria, modul în care Domnul a lucrat cu poporul ales.

3. Care erau lecțiile specifice pe care israeliții trebuiau să le predea copiilor lor? Care era scopul suprem al acestui tip de educație?

Psalmii 78:6-17 _____

După cum se observă în text, printre obiectivele educației se numără și acela că fiii și fiicele vor învăța să se încreadă în Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Cum ar putea un text cum este cel din Apocalipsa 14:12 să reflecte aceași idee pentru noi, astăzi?

Unul dintre cele mai frumoase rapoarte din Noul Testament despre modul în care Isus a slujit sufletele zdrobite se găsește în relatarea întâlnirii Sale cu femeia de la fântâna lui Iacov.

4. Ce îi spune Isus femeii referitor la închinare?

Ioan 4:24 _____

Deși ea a încercat să schimbe subiectul, vorbind despre închinare, Isus a folosit tactica ei pentru a ne oferi câteva adevăruri profunde despre închinare și ce implică ea.

Adevărata închinare față de Domnul trebuie să fie „în duh”, adică trebuie să izvorască din dragostea noastră pentru Dumnezeu, din experiența de cunoaștere personală a Lui. „Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Acesta va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 189

În același timp, Domnul dorește o închinare „în adevăr”. Trebuie să avem o cunoaștere corectă despre Dumnezeu, despre cine este El și ce cere de la noi. Cu alte cuvinte, este vorba și despre doctrină. (De exemplu, să știm că ne închinăm unui Dumnezeu care nu îi arde pe oameni în iad o veșnicie!)

Putem observa două elemente care țin de închinare: experiența care rezultă din cunoașterea și ascultarea de Dumnezeu și adevărurile obiective care ne-au fost descoperite cu privire la Dumnezeu. Duhul fără adevăr poate duce la un sentimentalism superficial, întemeiat mai mult pe o emoție capricioasă decât pe orice altceva. Iar adevărul fără duh poate duce la un formalism lipsit de viață. Prin urmare, avem nevoie de ambele elemente.

Cum ai putea să înveți pe cineva să se închine „în duh și în adevăr”, fără să pună accentul mai mult pe unul sau celălalt dintre aceste aspecte?

5. Încearcă să îți imaginezi scenele din cântarea de laudă a lui David. Ce putem învăța de aici despre închinare?

1 Cronici 16:1,8-36 _____

Locul închinării era cortul întâlnirii în care Dumnezeu sălășluisese cu vechiul Israel și locul în care planul de mântuire îi fusese descoperit poporului. Prin urmare, în centrul închinării și al educației cu privire la închinare trebuie să fie Isus și planul de mântuire, toate acestea fiind prefigurate în serviciul de la cortul întâlnirii. Totul este lipsit de sens fără speranța vieții veșnice oferite prin moartea Lui sacrificială și înlocuitoare de pe cruce, indiferent de orice altceva a făcut Dumnezeu pentru noi care merită laudă și închinare.

De asemenea, observă dimensiunea misionară a pasajului: întreaga lume trebuia să învețe despre Dumnezeul lui Israel.

6. Recitește versetul 29: „Dați Domnului slavă pentru Numele Lui! Aduceți daruri și veniți înaintea Lui, închinați-vă înaintea Domnului cu podoabe sfinte” (în engl.: „în frumusețea sfințeniei” – de aici și titlul studiului de azi). Ce ar putea să însemna să ne închinăm Domnului „în frumusețea sfințeniei”?

În primul rând, gândește-te cât de hidos, de distrugător și de înjositor este păcatul. De asemenea, pentru noi este greu acum să ne imaginăm cât de rele, de îngrozitoare și degradante erau practicile de cult ale popoarelor din jurul Israelului, practici ce includeau, mai cu seamă, sacrificarea copiilor. Și, fără îndoială, aceste lucruri arătau ce fel de oameni erau cei care le practicau.

Prin contrast, Israelul antic trebuia să fie un popor sfânt, despărțit de obiceiurile rele din jurul lui. Copiii lui Israel trebuiau să fie sfinți în inimile și mințile lor – acest lucru dădea închinării lor sens și frumusețe înaintea lui Dumnezeu. În mod repetat, profeții Vechiului Testament s-au ridicat împotriva oamenilor care se închinau lui Dumnezeu în timp ce erau corupți și inimile lor erau departe de El.

Israelul din vechime fusese înconjurat de popoare foarte religioase, oameni atât de dedicați închinării și îmbunării zeilor, încât își sacrificau chiar copiii. Un exemplu de devotament! Prin urmare, închinarea, adevărata închinare la adevăratul Dumnezeu, era un element important în protejarea evreilor de a nu se lăsa implicați în idolatria și în închinarea falsă care îi înconjura. Și totuși, în ciuda tuturor avertismentelor, ei au ajuns să aibă obiceiurile idolatre împotriva cărora fuseseră în mod specific avertizați.

Dar cum este cu noi astăzi? De ce ar fi atât de importantă închinarea la adevăratul Dumnezeu, rememorând tot ce a făcut El pentru noi, mai ales în fața pericolelor idolatriei moderne?

7. Ce principiu găsim în versetele 7-9 din pasajul următor, care s-ar putea aplica astăzi educației creștine cu privire la pericolul de a accepta învățături false, nebiblice, preluate din practici și idei greșite, care ar putea avea un impact negativ asupra trăirii credinței noastre?

Marcu 7:1-13 _____

Astăzi, multe dintre marile idei intelectuale din lume sunt întemeiate pe un punct de vedere naturalist al realității. Azi, multe materii de studiu din școală sunt cercetate din această perspectivă, ceea ce înseamnă că, adesea, ce se predă va fi în contradicție cu Scriptura. Putem fi ispițiți să acceptăm idei care au fost postulate, teoretizate și puse în practică. De asemenea, putem și să zeificăm mințile sclipitoare ale filozofilor, oamenilor de știință și ale matematicienilor care au lansat acele idei. Problema este că, de multe ori, aceste idei pot fi în conflict cu Scriptura și, întrucât ele sunt predate și considerate a fi adevărate, oamenii încearcă să le înglobeze în educația creștină. Însă acest lucru este compromiterea credinței, pentru că, de multe ori, presupune sucirea și denaturarea Scripturilor pentru a le face să se potrivească ideilor respective.

Ce teorii care contrazic Scripturile sunt foarte răspândite astăzi? Cum putem să ne ferim, ca biserică, să le introducem în sistemul nostru educațional?

„Unii se bizuie pe o experiență pe care au avut-o cu mulți ani în urmă, însă, când sunt aduși în fața acestor momente de cercetare, când toți ar trebui să aibă o experiență zilnică, ei nu au nimic de istorisit. Ei par a crede că, dacă susțin că sunt de partea adevărului, doar acest lucru îi va mântui. Când vor renunța la acele păcate pe care Dumnezeu le urăște, Domnul Isus va intra și va cina cu ei, și ei, cu El. Atunci, ei vor căpăta putere de la Isus, vor crește în El și vor putea spune, în biruință sfântă: «Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos.» Pentru Domnul ar fi mult mai plăcut ca așa-zișii creștini, aflați în starea de căldicel, să nu fi rostit niciodată Numele Său. Ei sunt o continuă povară pentru aceia care vor să fie urmași credincioși ai lui Isus. Ei sunt o piedică și pentru cei necredincioși, iar îngerii răi tresaltă cu privire la ei și găsesc în aceasta un prilej de a-i înțepa pe îngerii lui Dumnezeu prin metodele lor necinstite. Unii ca aceștia constituie un blestem pentru lucrare, atât în cămin, cât și în afara lui. Ei se apropie de Dumnezeu doar cu buzele, în timp ce inima le este departe de El.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 188

Studiu la rând:

Ieremia 5–11

Evangelizare, subcapitolul „Lucrarea pastorală și evangelizarea”

1. Ce constatare se face atât despre cei mici, cât și despre cei mari?

2. Cum este descrisă implicarea copiilor în idolatrie, împreună cu părinții lor?

3. Cum sunt descrise hainele idolilor (dumnezeilor)?

4. Cine pe cine a numit „Măslin verde, gras...”?

5. Care este cea mai exigentă lucrare ce le-a fost încredințată vreodată oamenilor muritori?

I. Privire generală

Închinarea este o temă importantă, iar studiul subliniază o idee interesantă – noi suntem creați ca ființe spirituale, cu nevoia de a ne închina. Dar, din cauză că păcatul a distorsionat această tendință înnăscută, manifestările noastre de închinare pot fi acum greșite sau greșit canalizate. E posibil să ne închinăm la ce e greșit sau să ne închinăm la ce e corect, dar într-un mod greșit. Închinarea la altceva sau altcineva decât Dumnezeu este o problemă, dar nu la fel de subtilă ca problema de a ne închina Lui într-un alt mod decât cel cerut de El (Marcu 7:1-13; Ieremia 7:4).

Subiectul închinării devine cu adevărat interesant când trece dincolo de aspectele ce țin de muzica zgomotoasă și de videoproiectoare și este tratat ca o problemă de viață sau moarte. Apocalipsa 14 și Daniel 3 ne arată cât de serios este acest lucru. Această perspectivă este relevantă nu doar în ce privește studiul și pregătirea pentru timpul sfârșitului, ci pentru că ea îi poate ajuta pe creștinii care sunt persecutați acum să rămână neclintiți.

Cunoașterea faptului că avem o nevoie fundamentală de a ne închina, că această dimensiune a duhului omului a fost afectată de păcat și că închinarea poate fi o chestiune de viață și de moarte ar trebui să ne convingă de nevoia de a o include în educația adventistă. Deși închinarea poate și ar trebui să fie o chestiune foarte personală, nu este imună la critică. Isus a afirmat că noi *trebuie* să ne închinăm lui Dumnezeu „în duh și în adevăr” (Ioan 4:24, subl. aut.). Studiul de față este dedicat acestui subiect.

II. Comentariu

Toți creștinii cred că trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu, dar aici se termină unanimitatea. Cum să ne închinăm, când, unde, cât de des și altele sunt câteva dintre întrebările pentru reflecție și studiu. Prima dintre cele două extreme de evitat ar fi să ajungem la concluzia că există un singur mod uniform de a ne închina lui Dumnezeu, care cuprinde absolut orice detaliu. Cultura, circumstanțele, posibilitățile (de exemplu: Are fiecare credincios acces la clădirea unei biserici?) și, într-o oarecare măsură, caracterul și personalitatea închinătorului vor afecta modul în care se închină. Bineînțeles, cealaltă extremă este să crezi că închinarea este doar o chestiune de preferințe personale și că Dumnezeu va accepta toate formele de închinare. Totuși, ce ne spune Biblia despre închinarea plăcută lui Dumnezeu? De unde știm că El are preferințe în ce privește închinarea? Simplu: El ne-a spus.

Femeia din Samaria și închinarea

Când Isus a vorbit cu femeia de la fântâna lui Iacov, conversația a mers spre un subiect incomod despre relațiile ei trecute și eșuate și despre cele actuale și ilicite (Ioan 4:18). Așa cum ar fi făcut oricare dintre noi, ea a ocolit acea chestiune sensibilă și a redirecționat atenția spre preocupări naționale controversate. Ca o paranteză, Isus manifestă o înțelepciune și un tact pline de eleganță prin faptul că nu urmează direcția discuției inițiale, ci îi permite femeii să îndrepte conversația în altă direcție. Isus dorește să convingă, nu să facă de rușine.

Revenind la ceea ce discutaseră înainte, femeia descoperă că are ocazia de aur de a sta în fața unui profet care poate să rezolve un subiect fierbinte legat de locul închinării adevărate (vers. 20). Deși au fost prezentate variante, clasicul răspuns al lui Isus care nu cuprinde niciuna dintre ele (Ioan 4:21; 9:3) dezamăgește și face lumină în același timp. El continuă cu o avertizare foarte relevantă: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl. Dumnezeu este Duh și oricine se închină Lui trebuie să l se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:23,24). Trei expresii din aceste versete ne spun că Dumnezeu are anumite cerințe în privința închinării:

1. „Închinători adevărați”.
2. „Tatăl dorește” închinători care „să se închine Lui”.
3. Închinătorii „trebuie să l se închine” într-un anumit mod.

Aceste aspecte ar trebui să ne elibereze de subiectivism și de tendința de a ne bizui pe sinceritate ca fiind singura dovadă a închinării primite de Dumnezeu. A avea intenții sincere este o condiție *necesară* pentru „adevărata închinare”, dar nu ar trebui să fie considerată *singura* condiție. Privind înapoi, îi suntem recunoscători acelei femei din Samaria pentru că a abordat subiectul închinării, deoarece a dus la consemnarea cuvintelor Domnului Isus despre acest subiect. Sunt cuvinte importante pe care să le asimilăm pentru că închinarea este o chestiune decisivă, dacă nu chiar *chestiunea decisivă* la încheierea evenimentelor istoriei pământului.

În susținerea ideii că Dumnezeu este meticolos cu privire la modul în care ne închinăm, trebuie doar să citim cu atenție reglementările despre sanctuar din cărțile Exodul și Leviticul. Aceste pasaje din Scriptură sunt pline și de învățăminte despre închinare. Numărul impresionant de instrucțiuni, specificitatea modului în care ele trebuiau să fie executate și pedeapsa severă dacă nu erau aduse la îndeplinire în mod corespunzător susțin ideea că Dumnezeu consideră important și felul în care ne închinăm Lui.

Mical și închinarea

Mai există însă cel puțin un exemplu în care un om l se închină lui Dumnezeu în mod spontan, într-un moment de liberă exprimare. Însă modul în care s-a închinat a deranjat-o pe soția lui, care considera că el s-a făcut de râs în fața tuturor. Este scris că, atunci când chivotul a fost adus la Ierusalim, „David juca din răspuțeri înaintea Domnului” (2 Samuel 6:14). Acest moment a fost marcat cu jertfe, cu „strigăte de bucurie și în sunet de trâmbițe” (vers. 13-15). Singura apărare a lui David în fața lui Mical, soția lui ofensată, a fost că făcuse totul „înaintea Domnului (vers. 22). Asta e tot! El s-a concentrat pe bucuria și închinarea înaintea Domnului. Chiar adaugă: „Vreau să mă arăt și mai de nimic decât de data asta și să mă înjosesc...” (vers. 22). Acest lucru compensează o imagine distorsionată despre Dumnezeu pe care unii ar putea să și-o facă din nenumăratele reglementări legate de sanctuar și să ne reamintească de faptul că există o latură spontană și subiectivă a închinării care îi este plăcută Domnului.

Studiul scoate la iveală aceste preocupări compensatoare prin intermediul accentului pus de Isus pe faptul că Tatălui trebuie să ne închinăm „în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Noi trebuie să avem atât adevărul despre cerințele lui Dumnezeu, cât și inimi și minți pe deplin implicate și receptive la influența Duhului Sfânt. Dar există și posibilitatea ca noi să etichetăm ca fiind Dumnezeu creștinilor nu pe Dumnezeul din Biblie, ci un idol făcut de noi înșine? Poate că îndemnul de a ne închina lui Dumnezeu „în adevăr” înseamnă să fim siguri că avem o imagine adevărată despre Dumnezeu în mintea noastră.

Despre zeități și idoli

În Grădina Edenului, Lucifer a zugrăvit o imagine a unui Dumnezeu restrictiv, care ascunde adevărul („hotărât că nu veți muri”), o zeităte nesigură (amenințată de perspectiva înălțării omului) (Geneza 3:1-6). Dar am putea spune că Lucifer a zugrăvit o imagine destul de precisă despre el însuși.

Educarea adventiștilor, tineri și bătrâni, în vederea evitării tendinței de a-l atribui lui Dumnezeu caracteristici care nu-l aparțin ar trebui să fie o prioritate. Interdicția de a face vreun „chip cioplit” (Exodul 20:4,5) ar trebui să includă și chipuri mentale false care pot fi „cioplite” în inimile și mințile tinerilor, la care apoi ei să se închine. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, ne-a reamintit că gândurile și căile Lui nu sunt gândurile și căile noastre (Isaia 55:8,9) și că El este „Dumnezeu, nu un om” (Osea 11:9).

III. Aplicație

Iată mai jos câteva exemple și schițe despre închinare cu care ați putea începe discuția în legătură cu închinarea zilnică.

1. William Temple afirma: „Închinarea este supunerea întregii noastre firi lui Dumnezeu. Este redeşeptarea conștiinței noastre prin sfințenia Sa, hrănirea minții cu adevărul Său, curățirea imaginației prin frumusețea Sa, deschiderea inimii față de iubirea Lui, supunerea voinței noastre planului Său – toate acestea sunt cuprinse în actul de adorare.” Cum putem trăi fiecare dintre aceste aspecte zi de zi?

2. „Într-o seară... Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp” (Geneza 24:63). Și tu ai medita dacă acela care urmează să îți fie tovarăș de viață și pe care nu l-ai întâlnit niciodată ar sosi în curând. Întrucât verbul „a cugeta” apare doar aici în Biblie, nu suntem siguri de semnificația lui. Cu toate acestea, faptul că Isaac era în natură, singur cu Dumnezeu și cu un eveniment care urma să-i schimbe viața, conturându-se la orizont (în mod literal), închinarea la Dumnezeu și meditația par să fie potrivite. Ce locuri, momente și metode favorabile închinării au găsit membrii grupei?

3. Termenul „închinare” apare în Biblie prima dată atunci când Avraam le spune slujitorilor săi că el și fiul lui vor merge „până acolo” să se închine (Geneza 22:5). Istoria mântuirii se reflectă în experiența pe care Avraam și Isaac o trăiesc pe vârful muntelui Moria. Cum poate planul de mântuire să îmbogățească și să direcționeze închinarea noastră personală?